

Arrest

nr. 196 237 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoeker pas twintig dagen na zijn aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend, en wijst er dienaangaande op dat verzoeker verklaarde dat hij naar België is gekomen om te werken en geld te verdienen en niet om een asielaanvraag in te dienen, en dat hij pas besloot zich tot de asielinstanties te wenden toen de vriend bij wie hij hier in België verbleef naar Italië diende te vertrekken omwille van de dood van diens vader. Dergelijk gedrag stemt, zo luidt de beslissing, niet overeen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot verzoekers verklaring Albanië te hebben verlaten omdat hij niet meer bij zijn oom wilde wonen en deze hem slecht behandelde, wordt in de bestreden beslissing gewezen op talrijke elementen in verzoekers verklaringen die, aldus de commissaris-generaal, de ernst en geloofwaardigheid van die vrees ondermijnen. Betreffende verzoekers verklaring dat hij veel moest werken in Albanië, wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij dit op eigen initiatief deed, dat hij hiertoe niet verplicht werd, dat hij wel halve dagen naar school ging en dat hij, toen hem gevraagd werd of hij niet aan zijn oom had kunnen vragen om niet te hoeven werken, verklaarde dat hij dacht dat dit misschien goed kon komen. Aldus kan, zo oordeelt de commissaris-generaal, ook betreffende het feit dat verzoeker in Albanië als minderjarige heeft gewerkt niet geconcludeerd worden dat er in zijn hoofde sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende verzoekers verklaring dat hij naar België is gekomen omdat zijn vader hem vroeger geslagen heeft, wordt opgemerkt dat dit voor het laatst gebeurde toen verzoeker dertien jaar oud was, zijnde drie jaar geleden. Er wordt in dit verband ook op gewezen dat verzoeker momenteel geen contact meer heeft met zijn vader, hij niet weet of zijn vader nog contact met hem wilt, en dat hij hem al tweeëneenhalf jaar niet meer heeft gezien en niet weet waar deze zich momenteel bevindt. Er dient, aldus de commissaris-generaal, dan ook vastgesteld te worden dat het feit dat verzoeker vroeger door zijn vader werd geslagen niet relevant is bij de beoordeling van zijn actuele vrees. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden, zo luidt de beslissing vervolgens, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van eventuele toekomstige problemen met zijn vader of met zijn oom geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Het door verzoeker voorgelegde paspoort wijzigt niets aan het voorgaande. Het toont, zo wordt opgemerkt, louter zijn identiteit en nationaliteit aan die hier niet ter discussie staan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan

verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Hij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij het motief uit de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: "Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas twintig dagen na uw aankomst in België een asielaanvraag hebt ingediend. U verklaarde hierover dat u naar België was gekomen om te werken en geld te verdienen en niet om een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 13-14). Pas nadat de vriend bij wie u hier in België verbleef naar Italië diende te vertrekken omwille van de dood van zijn vader besloot u zich tot de asielinstanties te wenden (CGVS, p. 14). Dergelijk gedrag stemt niet overeen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij meteen na aankomst een vraag tot bescherming richt tot de autoriteiten van dat land. Dat u dit niet gedaan heeft ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees."

Door thans in zijn verzoekschrift louter één versie van de feiten te herhalen, namelijk als "werd" verzoeker "zwaar mishandeld door zijn oom die hem vaak dwong buiten te slapen, te werken en die hem soms sloeg" (verzoekschrift, p. 5), ontkracht, noch weerlegt en werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot verzoekers verklaarde problemen met en vrees jegens zijn oom op goede grond als volgt wordt vastgesteld: "U verklaarde dat u Albanië heeft verlaten omdat u niet meer bij uw oom wilde wonen. U werd door uw oom slecht behandeld (CGVS, p. 20). Er dient echter gewezen te worden op talrijke elementen in uw verklaringen die de ernst en geloofwaardigheid van deze vrees ondermijnen. Aanvankelijk verklaarde u immers tijdens uw gehoor dat u bij uw oom geen problemen kende (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw oom u behandelde alsof u, uw broer en uw zus zijn eigen kinderen waren. U verklaarde ook dat u zelf de beslissing had genomen om het land te verlaten, dat uw oom niet wou dat u vertrok en dat uw oom nooit had laten verstaan dat u weg moest (CGVS, p. 10, 12). U verklaarde aanvankelijk dat de enige reden dat u was vertrokken van bij uw oom was dat uw eigen familie gebroken was en dat de familie van uw oom niet uw eigen familie was (CGVS, p. 13). Nadat uw advocaat eerst had aangedrongen op een pauze om u de mogelijkheid te geven om nog dieper in te gaan op uw asielmotieven had u het verder over de moeilijkheden die uw vader had veroorzaakt. Er werd u tot twee keer toe gevraagd of u nog andere problemen had gekend of zaken wilde toevoegen en u vermeldde niks over uw oom (CGVS, p. 14, 15). Nadat uw advocaat vervolgens had aangegeven dat u bij haar op consultatie had verklaard dat u bij uw oom buiten moest slapen, verklaarde u plots dat dit inderdaad zo was (CGVS, p. 15). U verklaarde daarop dat u in een carwash moest werken, dat niemand u na het werk kwam ophalen en dat u dan daar ter plekke sliep (CGVS, p. 16). Later in het gehoor verklaarde u plots dat u wanneer u laat thuis kwam van het werk, niet meer binnen mocht in het huis van uw oom en u buiten moest slapen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u wel goed werd behandeld door uw oom, zei u dat u het niet kon maken tegenover uw oom om negatieve zaken over hem te zeggen, maar dat uw eerdere verklaring niet klopte en dat u niet goed behandeld werd door uw oom (CGVS, p. 17). Deze verklaring kan echter geenszins verschoning bieden voor het aanvankelijk compleet verzwijgen van dit asielmotief. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers nooit met een woord gerept over een slechte behandeling door uw oom (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen verder werd gevraagd wat deze slechte behandeling concreet inhield, verklaarde u dat u niet samen met het gezin mocht eten dat u tweedehands kleren diende te dragen (CGVS, p. 17-18). Dergelijke problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde plots ook dat uw oom u de laatste twee maanden wel duidelijk gemaakt zou hebben dat u best weg ging (CGVS, p. 17) hetgeen volledig tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van dit asielmotief volledig."

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijze wordt verwacht hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de

verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

De in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

De Raad stelt voorts samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker, daargelaten de geloofwaardigheid en actualiteit van zijn verklaarde problemen en vrees, hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het hem in zijn land van herkomst in geval van eventuele problemen in de toekomst met zijn vader en/of met zijn oom aan nationale bescherming ontbreekt. Uit de verklaringen van verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat "Hij was niet alleen bang om een klacht in te dienen maar kon het ook niet over zijn hart krijgen om dergelijke klacht in te dienen", blijkt niet/nergens, en hij toont het tegendeel ook niet concreet aan, dat hij in Albanië met betrekking tot de problemen met zijn vader en/of nadien zijn oom ooit een klacht bij de Albanese politie heeft ingediend. Verzoeker diende geen klacht in bij de politie, noch zocht hij op enige andere manier hulp of bescherming bij de Albanese autoriteiten, of eventueel toenadering tot de verschillende organisaties die zich ontfermen over en inzetten voor slachtoffers van huiselijk geweld en/of minderjarigen. Gelet op verzoekers nalaten de hulp van de Albanese autoriteiten in te roepen, berusten zijn huidige algemene beweringen in het verzoekschrift dat "Bovendien zijn de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief" en dat "Verder kan verzoeker zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden" niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en missen deze derhalve elke grondslag en ernst. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de (eventuele) problemen (in de toekomst) met zijn vader en/of zijn oom, daargelaten het al dan niet actuele en geloofwaardige karakter ervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet aan dat de Albanese autoriteiten hem dienaangaande niet zouden kunnen en/of willen helpen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) algemene informatie omtrent o.a. kinderarbeid, kinderrechten(bescherming) en de situatie inzake huiselijk geweld in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Het bij het verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "Time-Out (J.C.), observatieverslag, 30.06.2017" aangeduide document van Fedasil, dat beknopt de inhoud weergeeft

van gesprekken met en de houding van verzoeker tijdens de groepsactiviteiten in het Time-Out traject van 25 tot en met 30 juni, en waarin merkwaardig genoeg o.a. staat te lezen dat verzoeker “zegt tot 18 in België te zullen blijven en daarna terug naar Albanië te gaan”, doet op generlei wijze afbreuk aan en werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaat.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij vooreerst aan dat het gehoorverslag in het administratief dossier niet ondertekend is zodat het gehoorverslag nietig is. Verzoekende partij vervolgt dat uit de

"Time-Out" blijkt dat zij in België zal blijven tot de leeftijd van 18 jaar, maar dat dit geen betrekking heeft op haar asielmotieven.

Verzoekende partij verduidelijkt dat het asielmotief een familieprobleem betreft, met name het geweld van haar vader waardoor zij bij haar oom inwoonde. De opmerking omtrent haar terugkeer heeft niets te maken met haar asielmotief maar duidt er enkel op dat verzoekende partij op de leeftijd van 18 jaar meerderjarig is en niet meer bij haar oom moet wonen, eveneens een van de redenen waarom zij haar land van herkomst verliet. Verzoekende partij wijst er voorts op dat het voor haar tijdens het gehoor zeer moeilijk was om haar problemen uiteen te zetten aangezien zij innerlijk ook met een "*loyaal conflict*" zit. Haar oom heeft haar en haar broer en zus in huis genomen en behandeld als zijn eigen kinderen; eerst heeft hij hen geholpen, maar later kwamen er problemen en is het moeilijk voor haar om afstand te nemen van diegene die haar eerst heeft geholpen. Verzoekende partij is tevens van oordeel dat er extra onderzoek moet gevoerd worden naar de relatie die zij had met haar oom en de situatie waarin zij diende te leven. In dit verband verwijst verzoekende partij naar p. 16 van het gehoorverslag waar zij probeert uiteen te zetten dat zij bij haar oom het eten en drinken moest betalen, daarover zijn geen extra vragen gesteld en geen verder onderzoek gevoerd. Verzoekende partij wijst er op dat het niet altijd even duidelijk is aangezien zij kampt met psychische problemen, zoals ook blijkt uit het verslag van de "*Time-Out*". Verzoekende partij beklaagt er zich ook over dat zij tijdens het gehoor niet geconfronteerd werd met het standpunt van de protection-officer, met name dat er twijfels zijn over het relaas dat verzoekende partij naar voor heeft gebracht. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij maar 16 jaar is, dat haar verhaal warrig is en verder moet onderzocht worden.

Verzoekende partij haalt aan dat het gehoorverslag in het administratief dossier niet ondertekend is zodat het gehoorverslag nietig is. De Raad wijst er op dat verzoekende partij dit voor het eerst aanvoert ter terechtzitting. Voorts dient te worden vastgesteld dat weliswaar voorzien is dat het gehoorverslag ondertekend wordt, doch de wet nergens in een sanctie voorziet indien het gehoorverslag niet ondertekend is. Daarenboven poneert verzoekende partij louter dat het gehoorverslag niet ondertekend is, maar voert zij niet aan dat het gehoorverslag geen juiste weergave zou zijn van wat gezegd werd tijdens het gehoor. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting verwijst naar bepaalde verklaringen die zij tijdens het gehoor heeft afgelegd.

Waar verzoekende partij nogmaals wijst op haar leeftijd van 16 jaar, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "*In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.*"

Verzoekende partij merkt voorts op dat het voor haar tijdens het gehoor zeer moeilijk was om haar problemen uiteen te zetten aangezien zij innerlijk ook met een "*loyaal conflict*" zit. Haar oom heeft haar en haar broer en zus in huis genomen en behandeld als zijn eigen kinderen; eerst heeft hij hen geholpen, maar later kwamen er problemen en is het moeilijk voor haar om afstand te nemen van diegene die haar eerst heeft geholpen. Verzoekende partij kan niet overtuigen. Immers, van een jongen van 16 jaar die zijn land van herkomst ontvlucht, zoals verzoekende partij, kan redelijkerwijs verwacht worden dat, indien hij zijn land van herkomst ontvlucht omwille van een "*zware mishandeling*" door zijn oom bij wie hij woont hij deze feiten op een duidelijke, eenvoudige en geloofwaardige manier vermeldt op het ogenblik dat hem wordt gevraagd, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Zo kan aangenomen worden dat een jongen uit een ontwricht gezin geen rooskleurige jeugd heeft (gehad) en er moeilijke tijden zijn geweest bij de oom en het combineren van school en werk, stelt de Raad vast dat verzoekende partij verschillende keren verklaarde dat zij naar België is gekomen om te werken.

Daarnaast verklaarde zij dat haar oom haar en haar broer en zus heeft opgevangen zoals zijn eigen kinderen, deze oom het zelfs niet goed vond dat zij naar België zou vertrekken omdat ze te jong is, maar haar dan toch heeft geholpen. Verzoekende partij heeft ook maar asiel aangevraagd op het moment dat het fout liep in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dienaangaande dan ook terecht het volgende: *“U verklaarde dat u Albanië heeft verlaten omdat u niet meer bij uw oom wilde wonen. U werd door uw oom slecht behandeld (CGVS, p. 20). Er dient echter gewezen te worden op talrijke elementen in uw verklaringen die de ernst en geloofwaardigheid van deze vrees ondermijnen. Aanvankelijk verklaarde u immers tijdens uw gehoor dat u bij uw oom geen problemen kende (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw oom u behandelde alsof u, uw broer en uw zus zijn eigen kinderen waren. U verklaarde ook dat u zelf de beslissing had genomen om het land te verlaten, dat uw oom niet wou dat u vertrok en dat uw oom nooit had laten verstaan dat u weg moest (CGVS, p. 10, 12). U verklaarde aanvankelijk dat de enige reden dat u was vertrokken van bij uw oom was dat uw eigen familie gebroken was en dat de familie van uw oom niet uw eigen familie was (CGVS, p. 13). Nadat uw advocaat eerst had aangedrongen op een pauze om u de mogelijkheid te geven om nog dieper in te gaan op uw asielmotieven had u het verder over de moeilijkheden die uw vader had veroorzaakt. Er werd u tot twee keer toe gevraagd of u nog andere problemen had gekend of zaken wilde toevoegen en u vermeldde niks over uw oom (CGVS, p. 14, 15). Nadat uw advocaat vervolgens had aangegeven dat u bij haar op consultatie had verklaard dat u bij uw oom buiten moest slapen, verklaarde u plots dat dit inderdaad zo was (CGVS, p. 15). U verklaarde daarop dat u in een carwash moest werken, dat niemand u na het werk kwam ophalen en dat u dan daar ter plekke sliep (CGVS, p. 16). Later in het gehoor verklaarde u plots dat u wanneer u laat thuis kwam van het werk, niet meer binnen mocht in het huis van uw oom en u buiten moest slapen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u wel goed werd behandeld door uw oom, zei u dat u het niet kon maken tegenover uw oom om negatieve zaken over hem te zeggen, maar dat uw eerdere verklaring niet klopte en dat u niet goed behandeld werd door uw oom (CGVS, p. 17). Deze verklaring kan echter geenszins verschoning bieden voor het aanvankelijk compleet verzwijgen van dit asielmotief. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers nooit met een woord gerept over een slechte behandeling door uw oom (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen verder werd gevraagd wat deze slechte behandeling concreet inhield, verklaarde u dat u niet samen met het gezin mocht eten dat u tweedehands kleren diende te dragen (CGVS, p. 17-18). Dergelijke problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde plots ook dat uw oom u de laatste twee maanden wel duidelijk gemaakt zou hebben dat u best weg ging (CGVS, p. 17) hetgeen volledig tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van dit asielmotief volledig.”*

De Raad ziet niet in waarom er een extra onderzoek zou moeten gevoerd worden naar de relatie die verzoekende partij had met haar oom en de situatie waarin zij diende te leven gelet op de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de beweerde problemen met haar oom. Zij geeft ook niet aan welke extra elementen en gegevens zij nog had kunnen toevoegen met betrekking tot de relatie met haar oom, en inzonderheid met betrekking tot de nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekende partij stelt dat uit de *“Time-Out”* blijkt dat zij in België zal blijven tot de leeftijd van 18 jaar, maar dat dit geen betrekking heeft op haar asielmotieven, en dat de opmerking omtrent haar terugkeer niets te maken heeft met haar asielmotief maar er enkel op duidt dat zij op de leeftijd van 18 jaar meerderjarig is en niet meer bij haar oom moet wonen, wijzigt dit niets aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt om welke redenen zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekende partij wijst er op dat haar verklaringen niet altijd even duidelijk zijn aangezien zij kampt met psychische problemen, zoals ook zou blijken uit het verslag van de *“Time-Out”*. De Raad merkt op dat verzoekende partij geen medisch attest/verslag heeft voorgelegd waaruit haar beweerde psychische problemen zouden moeten blijken. Het verslag van de *“Time-Out”* betreft immers geen medisch attest/verslag maar duidt eerder op een jonge kerel die beïnvloedbaar is, een gebrek aan vertrouwen vertoont, het moeilijk heeft en pubergedrag vertoont.

Verzoekende partij beklagt er zich ook over dat zij tijdens het gehoor niet geconfronteerd werd met het standpunt van de protection-officer, met name dat er twijfels zijn over het relaas dat verzoekende partij naar voor heeft gebracht.

De Raad wijst er op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en de algemene opmerking dat haar verhaal warrig is, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 september 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS